

[Svend Haugaard.]

— om det er, om man ser mistænkelig ud, eller man ikke gør det, eller hvordan der skelnes på disse områder. Det ville være interessant at få at vide, hvorfor man kun skriver op ved visse grænseovergange, og hvorfor man ikke kan kontrollere alle steder. Det kan jo nok give dem, der vil unddrage sig kontrol, en mulighed for at rejse uden om, medens vi andre, der ikke vil det, altså bliver skrevet op.

Det blev endvidere sagt, at der findes den fornødne hjemmel til at foretage undersøgelserne. Men hvis man gennem en sådan undersøgelse kommer til at ramme den enkelte personligt — hvad man jo kan ved at videregive oplysninger, fordi vedkommende har rejst i østlandene, hvilket dog ikke er en forbrydelse set fra dansk synspunkt — er det da ikke i strid med grundlovens bestemmelse om personlig frihed? Det er det, så vidt jeg kan se.

Jeg vil gerne stille følgende tillægs-spørgsmål til den højtærede minister: kan man bekræfte eller afkræfte, at der på foranledning af udenlandske myndigheder overgives oplysninger om sådanne rejser i østlande? Nu blev det sagt, at der ikke er nogen pligt til at sige noget om rejsens formål. Jeg har personlig været ude for at blive afæsket svar på, hvor jeg skulle rejse hen, og hvad jeg rejste dertil for. Jeg tror, det ville være rimeligt, om man instruerede paspolitiet om, at en sådan fremgangsmåde ikke har hjemmel i lovgivningen; men jeg siger igen: lad os få det åbent i hvert fald.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg synes, at hele kartotekssystemet er et luskesystem, og spørgsmålet om det vil blive rejst igen og igen, så længe det eksisterer.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg må beklageligvis skuffe det ærede medlem med, at vi ikke er helt enige om, at en efterretningstjeneste bedst trives i åbenhed. Jeg tror nok, at hvis en efterretningstjeneste skulle være aldeles åben, ville den forspilde sit formål.

Jeg konstaterer, at der hos det ærede medlem og mig er afgørende forskel i synet på nødvendigheden af en sådan efterretningstjeneste, og det er der i og for sig ikke noget mærkeligt i; men vi er jo enige om,

at begge skal have lejlighed til at give udtryk for vore afvigende meninger. Nu ligger det sådan, at jeg sidder på en post, hvor jeg har et ansvar, og det forhindrer mig i at tage denne diskussion på en sådan måde, at det ærede medlem kan blive tilfreds.

Jeg kan ikke inklude mig på en diskussion om, hvorvidt der gives oplysninger til udenlandske myndigheder. At det gøres, fremgik jo allerede af det svar, jeg gav det ærede medlem fru Else-Merete Ross, men jeg kan ikke udtale mig om, hvilke oplysninger der gives. Jeg kan henvise til, at vi i forrige folketingssamling fik nedsat et kontroludvalg, og i mit svar til det ærede medlem fru Else-Merete Ross har jeg oplyst, at klager kan indgives til dette kontrolråd, og at spørgsmålet om videregivelse af oplysninger, også for så vidt angår videregivelse til udenlandske myndigheder, skal forelægges for kontrolrådet. Nærmere tror jeg ikke vi kan komme det.

Jeg beklager, at jeg ikke kan imødekomme det ærede medlem på alle punkter, men det havde det ærede medlem sikkert heller ikke ventet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Søgaard* til handelsministeren:

„Vil ministeren oplyse noget om, hvordan arbejdet går i forsikringskommissionen?“

Søgaard: For snart 3 år siden vedtog det høje folketing på den daværende handelsministers initiativ at nedsætte en kommission til undersøgelse af forsikringsbranchens forhold. Kommissionen fik, som der står i kommissoriet, til opgave, at

„tilvejebringe oplysning om den her i landet udøvede forsikringsvirksomhed, at belyse dennes funktioner og at undersøge, om den drives uden unødigt fordyrende omkostninger, samt at fremkomme med forslag til sådanne foranstaltninger — herunder ændringer af gældende love — som måtte findes egnet til at fremme forsikringsvæsenets bestræbelser for bedst muligt at tilgodese forsikrings-tagernes interesser.“

Selv om der ikke i loven er angivet nogen tidsfrist for kommissionens arbejde, kan den højtærede handelsminister dog måske